

(1917-йил 6-ноябр, Жиззах шаҳри - 1983-йил 31-октабр, Тошкент)
(1959-1983)

Давлат ва жамоат арбоби, ёзувчи. Жиззах педагогика техникумини (1935), Самарканд Давлат университетининг филология факултетини тугатган (1941). Самарканд вилояти газетасида масъул котиб, мухаррир ўринбосари ва мухаррир (1937-41, 1943). 2-жаҳон уруши катнашчиси (1941-йил ноябр -1942). Ўзбекистон Коммунистлар партияси Самарканд вилоят комитети котиби (1944-47), “Кизил Ўзбекистон” газетаси мухаррири (1947-49), Ўзбекистон Ёзувчилар уюшмаси бошқаруви раиси (1949-50). Ўзбекистон Олий Совети Президиуми раиси (1950-59). Ўзбекистон КП МКининг 1-котиби (1959-83). КПСС МК Сиёсий бюроси (Президиуми) аъзолигига номзод (1961-83). 2 марта Мехнат қахрамони (1974, 1977).

Ш.Рашидов адабиётга шоир сифатида кириб келди ва 1-йирик асари - “Чегарачи” достони 1937-йилда нашр қилинди. Фашизмга қарши кураш туйғулари билан сугорилган “Қаҳрим” шеърлар тўплами 1945-йилда чоп этилди. Рашидов даврнинг муҳим ҳисобланган муаммоларидан бири - қўриқ ва бўз ерларни ўзлаштириш мавзусида “Ғолиблар” қиссасини (1953) ёзди. 2-жаҳон уруши йилларида фронт орқасида қаҳрамонона меҳнат қилган халқ ҳаётига бағишланган “Бўрондан қучли” (1958) ва “Қудратли тўлкин” (1964), “Ғолиблар” (1972) романларини яратди. Ш.Рашидов халқ ва мамлакат ҳаётида рўй берган воқеаларни давлат ва партия арбоби сифатида мушоҳада этиб, адабиётнинг бадиийлик мезонларидан қўра гоёвийлик тамойилига қўпроқ эътибор берди. Хинд халқ афсонаси асосида ёзилган “Қашмир қўшиғи” лирик қиссаси (1956)

Ш.Рашидов ижодида алоҳида ўринни эгаллайди.

Ш.Рашидов республикага раҳбарлик қилган йилларда қатор бунёдкорлик ишлари билан бирга қишлоқ хўжалиғи ерларидан экстенсив фойдаланиш оқибатида экологик вазиятнинг бузилиши, пахта яққаоқимлигининг қарор топиши қаби ноҳуш ҳолатлар ҳам юз берди. Ш.Рашидов вафотидан сўнг Марказ томонидан тоталитар тузумнинг барча қирдиқорлари унга юқланиб, 80-йиллар қатағонида ноҳақ қораланди.